

عنوان مقاله:

نظریه کردارگرایی روابط بین الملل

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات بین المللی، دوره 18، شماره 4 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

فیروزه رادفر - استادیار گروه علوم سیاسی دانشگاه پیام نور

سید جلال دهقانی فیروزآبادی - گروه روابط بین الملل، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

کردارگرایی، یکی از جدیدترین نظریه های روابط بین الملل است. این نظریه، حاصل ورود چرخش کرداری در رشته ی روابط بین الملل، در دهه ی نخست قرن بیست و یکم می باشد. در باره ی ماهیت و هویت کردارگرایی در روابط بین الملل اختلاف نظر است. برخی آن را نسخه ی تحول و تکامل یافته ی سازه انگاری دانسته و آن را نوسازه انگاری می خوانند؛ بعضی دیگر، کردارگرایی را نظریه ای متفاوت و متمایز از سازه انگاری می دانند. در این مقاله استدلال می شود که کردارگرایی یک نظریه ی مستقل از سازه انگاری است؛ به گونه ای که با تلقی کردارهای بین المللی به عنوان واحد تحلیل و متغیر مستقل، به تبیین تجربی و عملی روابط بین الملل می پردازد. در واقع، روابط بین الملل برحسب کردارهای روزمره ای که کنش ورزان بین المللی به طور روزانه انجام می دهند تعریف و تحلیل می گردد. هدف این مقاله، تقریر، تبیین و نقد نظریه ی کردارگرایی روابط بین الملل است. برای تأمین این هدف، نخست، چرخش کرداری در روابط بین الملل مرور می شود. سپس، رهیافت های نظری مختلف و انواع کردارگرایی توضیح داده می شود. سومین بخش، به بررسی اصول و مفروضه ها و تعهدات نظری کردارگرایی می پردازد. گفتار چهارم، به بحث چگونگی تحلیل روابط بین الملل، در قالب چند مطالعه ی موردی، از منظر کردارگرایی اختصاص دارد. در آخرین قسمت، نظریه ی کردارگرایی روابط بین الملل نقد و ارزیابی می گردد. سرانجام، نتیجه مباحث ارائه می گردد. کلید واژه ها: کنش، کردار، چرخش کرداری، کردارنگاری، عادت واره، رابطه گرایی، اجتماع کرداری، عمل-گرایی.

کلمات کلیدی:

کردار، چرخش کرداری، کردارنگاری، عادت واره، رابطه گرایی، اجتماع کرداری، عمل گرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1548551>

